

настине на пидарьт повървѣло. Никой да не улови
риба, той ще се върне съ пълни кошове. И забора-
тъвъ. Натрупа въ толкова богатство, че можалъ да
праша детето си въ всички училища. Накрай го пра-
ти въ училището на тайнитъ науки, гдето се пла-
щало твърде много. Но пидарьтъ не жалѣлъ паритъ,
пъкъ и детето му било твърде прилеженъ ученикъ.

Тъй се нижели годинитъ една подиръ друга. Единъ
денъ, когато синъ имъ навършилъ двацѣтъ години,
вече левентъ и хубавъ момъкъ, толкова хубавъ, кол-
кто и учень, той се обрналъ къмъ баща си: —
Хайде сѣра, тате, да си изпльнишь обещанието!
Бащата и майката били заправили за него. — Кое
обещание, бе синко! — Да ме водить при джуджето.
— Че азъ те занесохъ ведната, но то не се яви —
не те иска. На дума е било. — Не е, не е на дума.
Въ моята тайна наука е казано, че двацѣтъ годи-
шень е трѣвало да ме заведешъ. Майката се раз-
плакала, бащата се развикалъ, но нѣмало какво да
се прави: дадена дума назадъ не се връща.

Още не приближили рѣката, ето джуджето. Мо-
мъкътъ скончилъ въ лодката и веслата плѣснали.
Предъ бащата да разбере, какво става, двамата изчез-
нали подъ водата. Момъкътъ и джуджето стиг-
нали въ единъ гралъ, който билъ омаросанъ
отъ дълги години. Никакъвъ човѣкъ не се мъркалъ
по хубавитъ му улици. Срѣдъ града имало единъ
богатъ дворець, цѣлъ отъ злато. Цоломъ влѣзли въ
него, момъкътъ, уморень, си легналъ на единъ отъ
много крѣвати и ведната заспалъ. Следъ малко се
отворила вратата на стаята и къмъ него приплъзала
една змия. Тя му казала: Млади момко, цѣлуни ме!
Но той ѝ крѣсналъ да се маха отъ очитъ му — не
може да цѣлуе дяволъ. Змията изчезнала.
Момъкътъ се събудилъ и, като не видѣлъ нищо
въ стаята, заспалъ пакъ и сънувалъ, че по-хубаво
цѣлъ да направя, ако би я цѣлуналъ.

На другата нощъ змията пакъ приплъзала до него.
Тоя пжтъ съ две глави. — Цѣлуни ме! — казала му

